

er omtvistet —, at der derved blev lagt et Baand, som ikke alene blev paalagt af Hensyn til de forsikredes Sikkerhed. Det er derefter fra mit Standpunkt ganske klart, at dette Baand for saa vidt maa fjernes. Paa et af de her nævnte Omraader havde Regeringsforslaget efterkommet det retmæssige Krav, Kravet om Frigørelse med Hensyn til Anskaffelsesomkostningerne, men Landstinget er gaaet et Skridt tilbage, som efter min Mening nødvendigvis maa gøres om igen. Til det ærede Medlem fra Roskilde (Jerichow) vil jeg angaaende disse Anskaffelsesomkostninger have Lov til at sige, at han ikke med Hensyn til Præmietillægene er berettiget til at tale om et fiktivt Aktiv, saa lidt som det er rigtigt af ham at bruge Ordet Mangel med Hensyn til disse Præmietillæg, hvis de bliver ført op som et Aktiv. En kendt Forsikringsmand har en Gang spurgt, om noget Menneske nogen Sinde havde set en Nettopræmie komme vandre ind ad Døren og lægge sig i en Kasse. Det har utvivlsomt aldrig nogen set. Naar Nettopræmien kommer ind, kommer Tillægspræmien med; Tillægspræmien er nøjagtig lige saa sikker som Nettopræmien; hvis Tillægspræmien udebliver, er det, fordi Nettopræmien samtidig udebliver, men i samme Øjeblik de begge udebliver, opløses Forsikringen, og saa skal i Henhold til det af Regeringen foreslaaede Afskrivning finde Sted. Naar det blot fastslaas, at det kun er for i Kraft værende Forsikrings Vedkommende, man har Lov til at opføre dette Aktiv, har det ærede Medlem aldeles ingen Ret til at kalde Aktivet fiktivt. Hvem skylder Forsikringsselskabet de Penge? Hvor er der en „Mangel“? Intet Menneske har nogen Sinde kunnet forklare det. Det er Nettopræmiemetoden, der er fiktiv, Tillægspræmien er lige saa sikker som Nettopræmien. Naar altsaa Landstinget er gaaet tilbage fra de 8 pCt. af Nettopræmien, som var Ministerens Maksimum for, hvor meget de kapitaliserede Tillægspræmier maatte udgøre af Nettopræmierne, til 6 pCt., er det en Uretfærdighed imod de yngre Folkeforsikringsanstalter, fordi Folkeforsikringen gennem sine Ugepræmier ubetinget har saa meget større uafskrevne Præmietillæg end ethvert andet Livsforsikringsselskab, og fordi de yngre Folkeforsikringer derved vilde komme til at staa ganske ubilligt overfor de ældre og i Forvejen konsoliderede. Hvis ikke den højtærede Indenrigsminister er tilbøjelig til at gaa tilbage til de 8 pCt. for alle, vil jeg i alle Tilfælde meget alvorligt henstille og

bede dem, der kommer ind i Udvalget, at arbejde for, at det for Folkeforsikringen maa blive sat op igen til de 8 pCt.; for saa vidt jeg selv skulde komme ind i Udvalget, vil jeg i alle Tilfælde arbejde meget stærkt derpaa. Det har yderligere en Grund, der er ligesaa fornuftmæssig som det, jeg før sagde om Nettopræmiens Forhold til Tillægspræmien. Der er ikke nogen Mening i at sige, at man har Lov til at opføre som Aktiv Kapitalværdi af indtil 30 pCt., naar man samtidig begrænser det til 6 pCt. af Nettopræmien. 6 pCt. af Nettopræmien svarer nemlig til i det højeste 20 pCt. af Kapitalværdien. Det er det samme, som om man vilde sige til en Mand: Vær saa artig, der har du 30 Kr., bestemte til en Hat, men du maa kun bruge de 20 Kr. af dem til den. Nøjagtigt!

Det er altsaa det ene Punkt, hvor Regeringen efterkommer Kravet fuldt ud tilfredsstillende efter min Mening, hvor Landstinget har gjort et Skridt tilbage, og hvor jeg mener, at Folketinget, i alle Tilfælde for Folkeforsikringen, maa gøre det Skridt om igen.

Paa det andet Omraade er det derimod Landstinget, som staaer med Palmerne i Hænderne overfor den højtærede Indenrigsminister, det er med Hensyn til Sikkerhedsfonden. Der var den højtærede Indenrigsministers Forslag i alt væsentligt konservativt, og det Forsøg paa at løsne, der blev gjort, det var — ja, undskyld, jeg siger det —, men det var ganske principstridigt. Regeringsforslaget fastholdt vedvarende og bandt Selskaberne til de nugældende pligtige Henlæggelser til Sikkerhedsfonden; og disse Henlæggelser er overdrevne, det indrømmer man fra alle Sider. Men man gav saa los paa den Maade, at Selskaberne fik Lov til af det allerede henlagte at benytte en Del til at betale Udbytte med. Men naar man nu erindrer, at Sikkerhedsfonden er det, der i andre kommercielle Virksomheder hedder Reservefonden, vil jeg gerne spørge dem, der har haft med et kommercielt Foretagende at gøre, om de nogen Sinde har betragtet Reservefonden som andet end som en Konto til Imødegaaelse af Tab — om de nogen Sinde har hørt, at man kommercielt anvender Reservefonden til bl. a. at betale Udbytte med. Jeg har ikke oplevet det. Det rationelle er selvfølgelig det, at man ikke kræver Henlæggelse til Reservefonden af mere, end hvad der er nødvendigt. Men naar Summen er henlagt, saa er der ogsaa lagt Embargo paa den, Spærring paa den, saa kan den ikke komme ud igen til Udbetaling af Udbytte. Det er